

@gymstgrbna

GYMNÁZIUM
ŠTERNBERK

ČÍSLO
7

LISTOPAD 2024

**ZDENA
MAŠÍNOVÁ**

SETKÁNÍ S HRDINKOU

PLAKÁTY SPD
ČLÁNEK

ROZHOVOR S VÁCLAVEM JANÍKEM

Náš tým

Redaktoři

Jan Brynda, VI.A
Matěj Kropáček, VI.A
Vilém Kastner, 2.A
Štěpán Šolc, 3.A
Linda Švancarová, IV.A
Albert Talas, I.A
Daniel Smolka, I.A
Matyáš Jakubek, V.A
Lukáš Stodola, VI.A

Korektura

Matěj Kropáček, VI.A

Grafika

Vilém Kastner, 2.A

Dále pomohli

Mgr. Jaroslav Zavadil
Natálie Anna Šeredová, 3.A
Richard Maňásek, VIII.A
Jan Matoušek, 4.A
Václav Janík

OBSAH

04

Recenze na
trailer Minecraft
filmů

06

Rozhovor
s panem Janíkem

10

Plakáty SPD

11

Příběh o surikatě

12

Jak nás mohou
ovlivňovat barvy

13

Zdena Mašínová

A MNOHEM VÍC...

RECENZE NA TRAILER MINECRAFT FILMU

MATYÁŠ JAKUBEK, V.A

Nedávno vyšel trailer na Minecraft film od společnosti Mojang. Film hned upoutal pozornost hráčské komunity. Trailer nám přináší pohled na nadcházející aktualizace. Pojdme se podívat co tento trailer nabízí a jaké jsou první dojmy.

Minecraft je sandboxová počítačová hra vyvinuta v roce 2009 švédským vývojářem Markusem Perssonem, známým spíš pod jeho přezdívkou Notch. Minecraft zaujal hráče svou kreativitou a častými aktualizacemi. V roce 2011 se stal nejoblíbenější hrou v mnoha herních magazínech a o 3 roky později byl Minecraft odkoupen Microsoftem za 2,5 miliardy dolarů. Od té doby dostává Minecraft ročně nové aktualizace plné nových věcí.

Film se oficiálně jmenuje “A Minecraft Movie”. Režuruje ho Jared Hess, scénáristi se jmenují Allison Schroeder a Peter Sollet a hudbu složili Bryan Master a Evan Frankfort. Hlavní postavu Minecraftu, Stevea, hraje Jack Black. Film má zaujmout akčním dobrodružstvím ve fantasy světě bloků a kostek, kde se hlavní postavy snaží dostat ze světa Minecraftu. Hlavní postavy filmu jsou malá banda přátel, do které patří Garret Garrison, Natalie, Henry a Dawn. Film měl původně měl vyjít 24. května 2019, ale kvůli nahrazení scénáristů byl film odložen na 4. března 2022. To se ale bohužel znovu nepovedlo, tentokrát kvůli koronavirové pandemii v roce 2020.

Trailer začíná vstupem do modrého portálu, který nás přesouvá do světa Minecraftu za doprovodu dramatické hudby. Hned po vstupu můžeme zahlédnout obří oranžovou horu svesnicí ležící pod ní. V další scéně vidíme protagonisty, jak vycházejí z portálu. Tentokrát ale máme pohled na jinou kostičkovanou krajinu. Před námi se tyčí vysoké zasněžené hory obklopující velké jezero. Poté vidíme naše hrdiny, jak sudivenými oblíčky procházejí krajinou. Náhle se hudba zastaví a máme pohled na růžovou bečící ovci. Poté vidíme záporáky, pigliny, jak létají na balónech a snaží se dobít kostičkový svět. Dále můžeme vidět bandu kamarádů, jak objevují svět a mechaniky Minecraftu a jak potkávají hlavní postavu hry, Stevea. Na poslední scéně je lama, která jenom mžourá do kamery potom, co okolo ní proběhla armáda piglinů.

Vzhled filmu mě zklamal už od prvního pohledu na Minecraft svět. První věc, která mě zklamala, byl terén. Vůbec nevystihuje atmosféru Minecraftu. Oranžová hora je až moc kostičkováná, ano, Minecraft je hra z kostek, ale pořád má aspoň trochu realistický tvar hor, ne obří oranžové kostky. Dále velkým zklamáním byla zvířata. Každé zvíře je až moc texturované a animované. Lidé naopak nejsou vůbec odlišní od reálného světa, tím pádem do ničeho vůbec nezapadají. I samotná hlavní postava hry Steve vypadá jako Jack Black smodrým tričkem. V Minecraftu má každý blok stejnou velikost, to se ale tohohle filmu netýká. Bloky mají různé velikosti a délky. Ani celkové proporce tohohle světa nejsou správné. I přesto musím říct, že se některé scény povedly a že vzhled není všechno. Na internetu jsou názory spíše negativní, ale někteří trailer obhajují.

Většinu rozruchu rozpoutal vzhled (a CGI filmu) a také, že Jack Black je herec pro postavu Stevea. Argument proti tomu je, že film je mířený na děti, které pravděpodobně takové věci řešit nebudou. Ale jaké jsou ohlasy na škole? Zeptal jsem se padesáti lidí, jestli viděli trailer na Minecraft film. Dvacet dva lidí trailer nevidělo. Zdvaceti osmi se trailer líbil sedmi stím, že je to dobré pro děti. Osmnácti lidem se film nelíbil kvůli tomu, že herci nesejí do kostičkového světa a kvůli castingu Jacka Blacka jako Stevea. Zbylým třem film nevalil, ale poukazovali na špatný vzhled. První řešení je udělat film animovaný, na což ale scénárista filmu řekl, že film animovaný nebude, aby se vyhnul tzv. Sonic péči (první trailer na film Sonic byl katastrofický, kvůli vzhledu Sonica. Kvůli tomu se CGI filmu muselo změnit).

Co by za mě fungovat mohlo, je vyměnit realistické lidi za kostičkované, aby více sedli do světa okolo nich. Ale hlavní změna by měla být ohledně Stevea.

Steve vypadá jako kdyby si Jack Black dal modré tričko, což se vůbec nepodobá postavě ze hry. Scénář zatím nevypadá také slibně, v podstatě je to klon Jumanji. Na druhou stranu musím říct, že scénář má i originální prvky, ale když se celý scénář zobecní, je to úplně stejné jako Jumanji.

Minecraft film zatím nevypadá slibně kvůli špatnému vzhledu kostičkového světa, nechutným zvířatům a blbě zpracovaným konceptem. Nejlepší způsob by bylo udělat film animovaný, to ale scénárista zamítl. I přes to můžeme doufat ve změnu, i když by se tím muselo změnit datum vydání. ●

Rozhovor : Pan Václav Janík

DANIEL SMOLKA, I.A

Co Vy a škola, jaký jste býval student?

To jsme nezačali úplně dobře (úsměv). Byl jsem takový průměr, spíš si myslím takový trochu lenoch, protože už v té době jsem měl vhlavě jenom závody, tehdy možná víc motorky než auta. Nedal jsem tomu víc, než jsem musel.

A co Vás vlastně přivedlo k automobilovým závodům, jaké byly začátky?

Určitě na tom má samozřejmě velký podíl Ecce Homo trať tady ve Šternberku. Já jsem v podstatě začínal nejprve smotorkami. Myslel jsem si spíš, že budu jezdit motokros. Pak jsem šel do Olomouce do Dukly, kde byly motokrosaři. Když to tam zrušili, skončila moje kariéra v motokrosu. Musím říct, že jsem vněm nebyl dobrý, takže je dobře, že jsem toho nechal. Samozřejmě, vždycky jsem tíhnul k autům, ale nemyslel jsem si, že bych to finančně někdy mohl zvládnout. V podstatě jsem v jedenácti nebo dvanácti letech chodil po Ecce Homo, sbíral nálepky od různých jezdců a podpisy. Dokonce mám dnes ještě památníček, kde mám podepsané některé soupeře, se kterými dnes soupeřím, a vzhlížel jsem k nim. Velký podíl na tom má i moje rodina - táta, který měl kmotorsportu blízko a lidé, kteří byli kolem mě. Jezdili jsme se dívat na různé závody, ale ten ve Šternberku pro nás byla vždy taková slavnost. Od pátku už jsme byli někde u trati.

Vy jste měl jako první auto Škodu Favorit. Tím to vlastně celé začalo, ne?

Já jsem vlastně pořád nevěděl jak na to, protože jsme jako rodina opravdu neměli nějaké zázemí, myslím takové, abychom si mohli koupit závodní auto. Takže jsem neustále sledoval inzeráty, kde se prodávala starší závodní auta. Nakonec jsem umluvil nějakého pána, který prodával Favorita. Půlku částky jsem mu dal a půlku jsem mu potom splácel. Ten Favorit byl moje první závodní auto. První závod jsem jel ve Šternberku, sezonu jsem ale nedokončil, protože to finančně bylo dost náročné. Tak jako pro každého, kdo zrovna začíná. Šetřil jsem si všemožně peníze na startovné. Moji kamarádi mechanici, kteří mi na začátku pomáhali-třeba nosili svačiny z domu - a jezdili se mnou na závody, vlastně jenom tak pro potěšení a neměli za to žádné odměny. Patří jim samozřejmě velký dík a také mým rodičům, kteří mě podporovali, jak mohli.

Co jste dělal pro to, abyste dnes byl právě tam, kde jste?

Myslím, že jsem toho musel udělat hodně, ale to hlavní bylo, že jsem pořád věřil, že se to může podařit a můžu si splnit svůj sen. Dnes si říkám, že si tak trošku žiji ten svůj sen stále a ten můj sen je vidět tady všude okolo. Baví nás auta, protože jsou tady pěkná auta, zajímavá auta. Možná jsem pro to tehdy udělal i trošku víc, než by udělali všichni ostatní. Pamatuji si, když jsem sháněl sponzory, a tehdy nebyly ještě mobily, stál jsem třeba dvě hodiny v telefonní budce, obvolával sponzory a ptal jsem se jich, jestli by mě nepodpořili. Pak už šlo o rozhodnutí, jestli vstoupit do profesionálního motorsportu a opustit původní zaměstnání. Tehdy to bylo velké rozhodnutí. Myslím, že jsem měl štěstí na lidi kolem sebe, kteří mi chtěli pomoci a myslím, že do dneška mám. A potom je to také osobní rozhodnutí věnovat tomu veškerý volný čas na úkor zábavy skamarády. Prostě jsem tomu musel něco obětovat.

Vyzdvihl byste třeba nějaké vlastnosti, které jsou k tomu potřeba nebo jsou výhodou?

Myslím si, a mám to rád i u ostatních, když je tam nějaká pokora. Snažím se k tomu, co jsme dokázali nebo vytvořili společně jako tým, přistupovat spokorou, i kostatním. Když nám někdo napíše, že by například potřeboval s něčím pomoci nebo podpořit, neodmítneme to, protože sám dobře vím, jak to pro mě bylo tehdy důležité.

Nemyslím si, že se někde tváříme, nebo se snažíme fungovat tak, jako že jsme nejlepší. Spíš se držíme stále při zemi a jsme rádi, když můžeme překvapit a ukázat, co jsme jako tým dokázali. Takže pokora a upřímnost k lidem kolem sebe, ale samozřejmě to musí říct lidé kolem nás, jak na ně působíme.

Měl jste nějaký motoristický vzor nebo hrdinu?

Určitě má vždycky člověk někoho, ke komu vzhlíží, pro mě to byli jezdci F1. Emerson Fittipaldi byl pro mě tehdy ten nejlepší. Loni se mi podařilo se s ním potkat, byl jsem s ním a ještě jedním bývalým jezdce F1 dokonce na obědě. A to je pro mě jeden z lidí, který je pro mě vzorem i teď, protože ten člověk denně cvičí a pořád má rád auta. Ale z těch vzorů tam byl ještě třeba Ayrton Senna a další jezdci např. Ricciardo nebo Alonso, těm pořád fandím a sleduji je. Pak samozřejmě jezdci závodů do vrchu nebo z českých jezdců např. Otakar Krámský. Bylo krásné, když jsem ho porazil, říkal jsem mu, že porazit svůj vzor je hezké. Myslím, že každý sportovec má nějaký vzor.

Takže sledujete závody F1?

Sleduji, a to z vícero důvodů. Zprv se mi samozřejmě F1 líbí technicky, jak je to celé udělané, sleduji to i z důvodu, že máme nějaké partnerství, nebo máme jednoho inženýra, který spolupracuje na vývoji motoru pro F1 týmu Ferrari. Takže ten s námi jezdí na závody. I takové lidi kolem sebe máme. Takže musíme fandit Ferrari (úsměv).

Týmová práce je určitě důležitá, zvlášť pro takový projekt. Jakým způsobem motivujete a podporujete svůj tým?

To je často důležitější nebo složitější než samotný závod. Závody do vrchu nepotřebují tolik lidí, ale když jedeme okruhové závody, je nás už skoro 30, od kuchaře až po lidi, kteří se starají o marketing a všechno okolo. Samozřejmě logisticky je to nesmírně složité, ale udržet tým 30 lidí v tom, aby pořád byli stoprocentní je nejtěžší. A není to jenom moje zásluha, ale je to zásluha i našich jezdců. Když se týmu daří, jezdci se chovají slušně, umí pochválit mechaniky, prostě když vyhráváme, je to zásluha celého týmu, když prohrajeme, je to prohra týmu. Motivujeme se výsledky, v dnešní době je podstatná i finanční motivace.

Jaké byly největší výzvy, které jste zažil na cestě k úspěchu a jak jste je překonal?

Vždycky, když mě někdo porazil, když mě někdo pomluvil, nabudilo mě to, abych pro to udělal něco víc. Vždycky, když někdo řekl, že jedu špatně, snažil jsem se, abych to příště udělal lépe. Tak jako máte fanoušky, tak máte i lidi, kteří vám úspěch úplně nepřejí, nezavděčíte se každému.

Když jsem začínal, bylo výzvou odjet s Favoritem celou sezónu. Po odjetí celé sezóny přišla další výzva v té kategorii třeba vyhrát. Poté, co jsme vyhráli v kategorii, přišla další meta, jet závod mistrovství Evropy. Bylo hezké reprezentovat Českou republiku.

Další výzvou bylo mistrovství Evropy vyhrát a to se nám podařilo v cestovních vozech. Ale já nepatřím k těm, kteří by chtěli sbírat ocenění jen v jedné kategorii, a proto jsme přestoupili do formule. Tím jsme si to samozřejmě ztížili, ale před námi byly další výzvy a mety. Řekl jsem si třeba, že když dojeďu na Ecce Homo do třetího místa, skončím, ale tak to samozřejmě není a pořád se objevují nové výzvy.

Jak se připravujete na závody?

Samozřejmě, když vezmu sebe a auta, tak auta se chystají pořád. Přijedou ze závodu, rozeberou se a opět se dají dohromady. Prostě svozy je to pořád takový kolotoč. Co se týká mě, není to úplně jednoduché, protože jsem jezdcem i manažerem, který se stará o tým, v jedné osobě. Pořád chodím po schůzkách. Nemám to jako někteří jezdci, kteří si můžou dopoledne jít trénovat, sedět na simulátorech nebo se připravovat na závod. Ale dvakrát týdně si jdu zahrát florbal, dvakrát týdně na kolo, a protože bydlím v Hlásnici, vyrazím na kole i do lesa. Když jsme na závodech na okruhu, snažím se vzít si tam kolo a jezdit i tam. Samozřejmě to není úplně ta správná fyzická příprava. Potom je i příprava na okruhy, na které jedeme. Příprava na trenažeru, nebo nastudování tratí. Studování např. kopcových on board záběrů. Ale abych pravdu řekl, mám na to čím dál méně času, což mě štve.

Takže, kdybyste měl více času, byl byste raději závodník?

Určitě. Všechno, co dělám, dělám proto, abych ještě mohl závodit, dokud ještě dobře vidím, dokud ještě stíhám těm klukům. Stále nechci být jenom majitelem týmu. Když se mě na to ptají, tak říkám, ať mi raději říkají, že jsem závodník, že mi to dělá líp než když by mi říkali majitel týmu.

Jakou radu byste dal někomu, kdo chce být úspěšný ve své kariéře, jestli to jde říct nějak stručně?

Řekl bych jim, ať si za tím snem jdou, ať je jim 15, 20, 30, 50 let. Jo, jestli někdo chce hrát fotbal, tak ať tomu věří, ať trénuje, ať ty věci dělá na maximum, co může, ať kluci, co chtějí jezdit závody se tomu věnují, ať tomu dají něco víc než ti ostatní. Já když jsem byl na základní škole a někdo se mě zeptal, čím chci být, už tehdy jsem říkal, že závodníkem, protože jsem sledoval závody a líbilo se mi to. Člověk musí ve svůj sen věřit, jít mu naproti a mít štěstí i na lidi kolem sebe.

Už jsme to tady trochu nakousli. Používáte pro své jezdce nebo pro sebe simulátory?

Určitě. Dnes je to jedna z nejdůležitějších věcí. Každý závodník, každý tým má simulátor, na kterém trénuje nebo nastavuje auta. Máme ho i my ve firmě a mám ho i doma. Musím říct, že dnes to je tak reálné, že se na tom dá skoro plnohodnotně trénovat. Samozřejmě nejde tam trénovat např. přetížení a podobné věci, ale naučit se dá trať, nějaká taktika pro předjíždění i nastavení auta. Za mě je to už nezbytná součást přípravy.

Takže myslíte, že se právě přes takové hry nebo simulátory může člověk dostat právě do motorsportu?

Určitě se přes hry člověk dokáže dostat do motorsportu a dokonce i profesionálního. Znam několik takových případů v Evropě.

Dokonce i v Česku je jeden šikovný klub, který jezdí zároveň e-sport a závodní auta. Všechno dělá hodně precizně, je to výborné propojení a dobrý návod pro ty, kteří nemají peníze na to, aby si koupili závodní auto. Co bych za to tehdy dal! E-sport má být i na olympiádě, to znamená, že se dá dosáhnout úspěchu i ve sportu.

Jak se vyrovnáváte s tlakem a stresem před a během závodu?

V závodech do vrchu je to v podstatě o tom, že člověk je připravený na 3 - 4 minuty jízdy, potom má pauzu a čas se zase připravit. Na druhou stranu mně nikdo ten závod nepokazí. Můžu si ho pokazit jenom já sám nebo počasí. Na okruhu jsou ale ostatní závodníci a ti mi mohou závod pokazit. Někdo do vás narazí, někdo vás brzdí, někoho nemůžete předjet, prostě nastane hodně věcí, včetně výjezdu safety caru. Myslím, že v závodech do vrchu nemám čas si ani zanádat, že to člověk rychle odjede a je v cíli. Na okruhu člověk může reagovat. Sedí třeba půl hodiny nebo hodinu v autě, záleží jaký závod se jede, a přes vysílačku komunikuje sinženýry online. To znamená, že cokoliv řeknu, cokoliv si zanádvám, cokoliv se stane, slyší ve vysílačce dalších dvacet lidí. Nemůžu moc nadávat, ale neznám jezdce, kteří by v autě při okruzích nenadávali. Je to prostě adrenalin. Člověk jede v nějakém napětí od začátku do konce a někdy je v autě kolem 60 stupňů. Musím říct, že patřím k těm, kteří během závodu nadávají.

Je nějaké auto, které jste ještě neřídil a chtěl byste ho řídit, nebo byste to chtěl aspoň zkusit? A proč?

Jedno z těch aut je Formule 1. Ve formuli 1 už jsem seděl, dostal jsem nabídku na svezení ve starší Torro Rosso, ale nakonec jsme do toho z finančních důvodů nešli. Rád bych si formuli 1 vyzkoušel, protože jsem jezdil ve formuli 2, ve formuli 3000, takže bych chtěl zkusit i elitní vůz. Lákaly mě i rallye závody, což se mi podařilo. Rád bych si ale zkusil vůz specifikace WRC. Moc mě neláká vyzkoušet si nějaké supersportovní civilní auto. Raději bych si přál vyzkoušet něco superzávodního. Vyzkoušel jsem hodně aut, například závodní BMW, Mitsubishi, zkoušel jsem kamión a různé formule „placky“, formuli 4, formuli 2. Jezdil jsem s vozem LMP, měli jsme v týmu i auto Le Mans Series. Doufám, že si ještě vyzkouším další zajímavé vozy, protože máme výbornou spolupráci s Hyundai Motorsport. V současné době se chystá možná spolupráce s Aston Martin.

Existuje kromě auta nějaký závod, který byste rád jel? Třeba tu formuli 1?

Závod formule 1 mě asi úplně už nepotká, ale lákají mě vytrvalostní závody typu Le Mans. Srdcovou záležitostí jsou stále závody do vrchu. O účasti v dalších závodech rozhodují partneři týmu. V současné době jsou aktuální okruhové závody. Takže to není už taková svoboda, jako dřív, ale my se snažíme partnerům vyjít vstříc.

Kdybych ale dnes po tomto rozhovoru se závoděním skončil, můžu říct, že jsem maximálně spokojený a že jsem v motorsportu zažil maximum.

Je nějaký sponzor, kterého byste chtěl získat pro svůj tým?

Myslím si, že ty nejlepší už máme. Samozřejmě je spousta partnerů, kteří by mohli být s námi a my se je snažíme získat. Ale já jsem rád za ty partnery, které máme, například Hyundai, Orlen, Puma, Lenovo, Bosch, protože jsou pro nás velice důležití. A pro mě už jenom to, že ty firmy s námi spolupracují, znamená, že to asi děláme dobře. Samozřejmě budeme rádi, když se k nám přidají další.

Na které úspěchy jste obzvlášť hrdý?

Určitě bych jmenoval 2. místo na Ecce Homo, ocenění Zlatý volant, což je cena motoristických novinářů, poháry mistrů Evropy, pohár za první a druhé místo v mistrovství Evropy cestovních vozů ve Spa. Letos ještě doufám přidáme titul mistra ČR v závodech do vrchu. Hodně si cením poháru od FIA, protože stejný pohár mají například mistři světa v rallye, nebo třeba Michael Schumacher. Nejceněnější pohár je pro mě ale ten první získaný.

Máte nějaké cíle do budoucna?

Líbilo by se nám zapojit se na okruzích do nějakého prestižního šampionátu. Vytvořili jsme juniorský tým pro mladé začínající jezdce od 15 let.

Máme dvě formule F4 pro ty, kteří končí na motokárách, a kteří pak jdou do formulí. Pak tu máme ještě závodní Renault Clio, který můžou řídit jezdci od 15 let a zkoušet závodit i přesto, že vlastně ještě nemají řidičský průkaz. Líbilo by se nám získat mladého talentovaného jezdce, kterého bychom posunuli dál, dejme tomu do formule F3 a F2 a dejme tomu, že by pak mohl pomýšlet i na F1. To je hodně vzdálené. Ve formuli F4 můžou jezdci sbírat body na super licenci do F1 a podobně.

V letošním roce jsme měli v závodech F4 jedno auto. Náš jezdec měl bohužel vpůlce sezóny těžkou havárii, takže jsme už pak nepokračovali. Naštěstí bude v pořádku, sice se dává ještě dnes dohromady, ale bude v pořádku. To byl pro nás nejhorší zážitek ze sezóny. Na příští rok chystáme dvě auta a uvidíme, jak to bude vypadat. ●

PLAKÁTY SPD

JAN BRYNDA, VI.A

Milí čtenáři a čtenářky, v životě každého člověka přijde chvíle, která dokáže člověka změnit, ať už k lepšímu, nebo k horšímu. Tento moment je nezapomenutelný do smrti, snad i po ní. A to nás stejně jako důchodový věk a dezinformace vede k SPD, specificky k jejich nové kampani někdy známé jako „SPD plakáty“. Z těch vyberu pět nejlepších a přidám nějaké postřehy z SPD volebního plakátu.

1. Místo: „Manželka je ráda, že můžu jenom na jedno“

Snad nemusím ani vysvětlovat, proč je to perfektní. Kdysi bych řekl, že AI nikdy nikomu práci nevezme, ale teď věřím, že by mělo vzít práci nám všem. Smutek v obličeji muže, jenž domů dojde po svých, se vyrovná smutku Piety od Michelangela.

2. Místo: „Černoch s nožem“

Plakát byl označený za nenávistný a abych pravdu řekl, nedal bych ho tak vysoko, kdyby nebyl tak ikonický. Jeho slogan je zapamatovatelný, všichni ho viděli, a co je důležité pro cílovou skupinu SPD, je vcelku jednoduchý.

3. Místo: „Rodina věřící v Marii“

Méně známý plakát s nápisem: „Promiň vládo, ale my věříme v rodinu, práci, národ a panenku Marii“. Osobně tedy v práci nevěřím, ale to je článek na jindy. Doporučuji zaměřit se na ruce postav. Přepočítejte si jejich prsty.

4. Místo: „Kouřící mladiství romové“

Text „Říkají, ať chodíme do školy, ale naši to maj’ na háku“ implikuje, že tito dva mladí lidé rodu homo sapiens sapiens kouří za školou. Nemám nejmenší tušení, jak to souvisí s volbami.

5. Místo: „Volící zombie“

Plakát zombie s nápisy: „Díky vládo, že můžu zase volit!“ a „Stop korespondenční volbě.“ V ČR neexistuje právo zombie účastnit se voleb, což mě, jakožto bojovníka za práva neživých, nadmíru pohoršuje.

Následky kampaně byly nečekané. Několik trestních oznámení bylo podáno na pana Okamuru, jedno z nich se týkalo plakátu s mladistvými Romy, k němuž se Okamura vyjádřil: „Nepřízpůsobiví spoluobčané jsou neřešeným a zvětšujícím se problémem naší země. Charakterizují je špatné sousedské vztahy a nedostatečná hygiena.“. Všechny plakáty byly smazány ze stránek SPD, která ani nevyhrálo volby. Plány pana Tomia nemohou být pochopeny smrtelníkem jako jsem já. (Jestli jste nesmrtelní a chápete to, napište mi.)

Pozn. Red.: Časopis Grbna nijak neschvaluje ani nepodporuje kampaň SPD ani jakýkoli rasismus a ponižování. ●

Fotky: www.spd.cz

Příběh o surikatě

ALBERT TALAS, I.A

DANIEL SMOLKA, I.A

Byla jednou jedna surikata, která se jmenovala Gustav. Když byl Gustav malý, byl sportovec, čiperný a zdravě jedl. Když dovršil plnoletosti, nabídl mu kamarád hodně posolené hranolky ze zvířecího fast foodu. Protože Gustav jedl zdravě, nevěděl, co fast food je. Maminka ho před ochutnáním varovala, Gustav však neposlechl a hranolky si dal. Strašně mu chutnaly a od té doby nechtěl jíst nic jiného. Pořád chodil a objednával si fast food, a v jeho jídelníčku už nebylo nic zdravého. Stále jedl, jedl a jedl, dokud se mu jednoho večera neudělalo špatně. Gustav musel kvůli své obezitě do nemocnice. V nemocnici mu pan doktor řekl jeho váhu a zeptal se, co Gustav jí. Všechno vyjmenoval a doktor byl v šoku. Řekl Gustavovi, že obezita může být nebezpečná. Gustav se zděsil a pomalu se začal vracet ke zdravému životu a začal sportovat. Maminka z něj měla radost. Gustav měl taky radost, ale do fast foodu si občas zašel. A to je konec příběhu. Poučení: Nejezte nezdravá jídla, občas ale nevadí.●

JAK NÁS MOHOU OVLIVŇOVAT BARVY

Barvy jsou zcela určitě neodmyslitelnou součástí našeho života. Málokdo si však uvědomuje, že barvy mají nejen estetickou hodnotu, ale také významný vliv na naši psychiku.

ŠTĚPÁN ŠOLC, 3.A

Největší firmy každý rok utrácí miliony jenom kvůli tomu, aby jejich produkty měly správnou barvu a lidé si je více kupovali, nebo aby se cítili v obchodech pohodlně a více utráceli. I nepatrné rozdíly v odstínech mohou rozhodovat o tom, jestli si daný produkt koupíte či nikoliv. V dnešním článku si tedy popovídáme

o barvách, jejich významu a vlivu na lidskou psychiku. Psychologie barev je dokonce i vědní obor, který se zabývá zkoumáním toho, jak jednotlivé barvy ovlivňují lidské chování a myšlení. Barvy působí na limbický systém mozku, který je zodpovědný za emoce a chování. Účinky barev jsou vesměs univerzální, ale samozřejmě se mohou lišit na základě kultury a zkušenosti dané osoby. Některé barvy však mají relativně stále účinky, které jsou dobře zdokumentované.

Červená

Červená je barva, která je často spojována s vášní, energií a silnými emocemi. Její vliv je obvykle stimulující.

Červená může zvyšovat agresivitu nebo podněcovat chuť k jídlu, což je důvod, proč je často využívána v reklamním průmyslu a v restauracích. Na druhou stranu ale může přemíra červené vyvolávat stres nebo úzkost.

Modrá

Modrá barva je oblíbená pro své uklidňující a vyrovnávající účinky. Podporuje také kreativní myšlení a komunikaci. Její odstíny se často používají v prostředí, kde je nutná preciznost a soustředění, třeba v učebnách nebo ve zdravotnictví. Na druhé straně, příliš mnoho modré může působit studeně a neosobně.

Žlutá

Žlutá je barvou optimismu a radosti. Je jasná, teplá a energická, což ji činí skvělou pro povzbuzování pozitivních emocí a motivace. Žlutá stimuluje nervový systém, podporuje paměť a soustředění. Přemíra žluté však může způsobovat podrážděnost nebo frustraci, což platí zejména pro její příliš pestré odstíny.

Zelená

Tato barva je zase například spojována s přírodou, rovnováhou a regenerací. Má zklidňující účinky a podporuje harmonii, což z ní dělá ideální barvu pro prostředí, kde je třeba navodit klid a uvolnění. Navíc symbolizuje růst a obnovu, což může podněcovat pocit naděje a stability.

Fialová

Fialová barva je často spojována se spiritualitou a mystikou. Podporuje také meditaci a hlubší zamyšlení. Na druhou stranu, v příliš intenzivní podobě může fialová vyvolávat pocit izolace nebo melancholie.

Je zřejmé, že barvy mají obrovský vliv na naši psychiku a myšlení. Jejich vliv může být jemný, ale přesto velmi silný. V dnešním světě plném betonu, šedé a celkově v černobílém pochmurném životě je důležité si uvědomovat, jak moc nás barvy mohou ovlivnit, a měli bychom je využívat k tomu, abychom podpořili své cíle, a to ať už se jedná o cíle jakékoliv. Svět barev je klíčový pro naše psychické zdraví, a proto bychom jeho sílu neměli podceňovat. ●

ZDENA MAŠÍNOVÁ

ANEB SETKÁNÍ S HRDINKOU

NATÁLIE ANNA
ŠEREDOVÁ, 3.A

V červnu jsme se sdalšími 3 žáky pod vedením paní profesorky Niklové vydali do domova důchodců ve Chvalkovicích v Olomouci navštívit paní Zdenu Mašínovou mladší, sestru známých bratrů Mašínů, kteří se proslavili svým odbojem proti komunistickému režimu. Paní Mašínová nám vyprávěla celou historii své rodiny. Toto setkání bylo pro všechny zúčastněné nezapomenutelným, obohacujícím a inspirativním zážitkem. Celou návštěvu nám domluvila paní profesorka Husáková, za což jí moc děkujeme.

Zdena Mašínová, sestra slavných bratrů

Zdena Mašínová, sestra bratrů Ctirada a Josefa Mašínů, je důležitou postavou české historie. Její otec, Josef Mašín, byl československý legionář a významný odbojář, který se podílel na protinacistickém odboji ve skupině Tři králové spolu s Václavem Morávkem a Josefem Balabánem. V roce 1942 byl Josef Mašín zatčen gestapem při poslechu tajného vysílání do Londýna (Morávek a Balabán stihli utéct po laně, zatímco Mašín si zranil nohu a útěk se mu proto nepodařil) a následně popraven za své odbojové aktivity. Tato tragická událost zanechala hlubokou ránu v srdcích celé rodiny a formovala odhodlání jeho dětí bojovat za svobodu.

Fotka: stopypameti.cz

Fotka:reflex.cz

Kontroverzní téma, odboj bratrů Mašínů

Bratři Ctirad a Josef Mašínové se v 50. letech 20. století rozhodli pokračovat v odkazu svého otce a aktivně bojovat za svobodu v době komunistického režimu. Jejich činy, které zahrnovaly ozbrojené útoky a dramatický útěk přes hranice, byly a dodnes jsou vnímány společností jako kontroverzní.

Pro mnohé jsou hrdiny, kteří se postavili proti útlaku, zatímco jiní je vidí jako násilníky. Kontroverze kolem jejich činů dodnes vyvolává silné emoce a diskuse.

Životní příběh Zdeny Mašínové

Zdena Mašínová se narodila do doby plné nejistoty a politického napětí. Narodila se svážnou vadou pohybového ústrojí. Jejím rodičům bylo řečeno, že už navždy zůstane na vozíku, ale nakonec to bylo jinak. Vyhledali jiného lékaře v Praze, který stanovil, že v 8 letech bude chodit a ve 24 letech tančit, a opravdu se tak stalo. Paní Mašínová ale musela podstoupit 16 operací. Navzdory těmto těžkostem prokázala neuvěřitelnou sílu a odhodlání. Její životní příběh je plný statečnosti a vytrvalosti, navzdory mnoha životním strastem a pronásledování, což na nás studenty udělalo velký dojem.

Rodina Zdeny Mašínové z matčiny strany se přestěhovala do Olomouce. Proto se sem také Zdena Mašínová později vrátila. Dědeček paní Mašínové, Leopold Novák, byl velký vlastenec a usiloval o počestování společnosti v tehdy silně německé a židovské Olomouci. Byl jedním z hlavních zakladatelů olomouckého Sokola. Zdena Mašínová starší byla také silnou a odvážnou ženou, která byla vězněna gestapem a později i komunistickým režimem, protože podporovala své syny a sdílela jejich odhodlání bojovat proti totalitnímu režimu.

Také patřila mezi organizátory petice za propuštění Dr. Milady Horákové.

Bratři Ctirad a Josef měli během války odjet na převýchovu do Německa do německé rodiny a Zdena Mašínová mladší měla být poslána do koncentračního tábora. Tam by ji čekala jistá smrt, protože byla tělesně postižená. Naštěstí jejich babička Ema Nováková, která byla poloviční Němka, zapůsobila svojí němčinou a přesvědčila gestapo pod přísahou, že děti vychová v duchu německém, aby zůstali právě u ní.

Několik let po válce se našel v cele, kde věznili jejího otce, „moták“-dopis se vzkazem pro každého člena rodiny Mašíků. Hlavní myšlenka byla, ať se bratři postarají o svoji sestru a ať se nikdy nestanou otroky žádného režimu. Dopis stále existuje ve Vojenském historickém ústavu v Praze.

Sama Zdena Mašínová mladší byla vězněna komunistickým režimem po útěku bratrů na přelomu let 1953 a 1954 v olomoucké a později vruzyňské věznici. Po sametové revoluci obdržela státní vyznamenání – Cenu ÚSTR za svobodu, demokracii a lidská práva (2015) a Řád Tomáše Garrigua Masaryka (2023) přijala až od prezidenta Petra Pavla. Muzeum - Mašíkův statek

Zdena Mašínová v 90. letech usilovala o vrácení starého rodinného statku, což se jí s velkou námahou povedlo. Statek ovšem byl v hrozném stavu a paní Mašínová se rozhodla, že s pomocí schopných lidí místo zrekonstruuje a promění v muzeum. Muzeum se otevřelo před pár lety a jeho hlavní myšlenkou je seznámit mladou generaci s historií a významem odboje proti totalitním režimům. Nikdy nesmíme zapomenout, že svoboda není samozřejmostí, a že se za ni musí bojovat. ●

Rozhovor : Richard Maňásek a Jan Matoušek

MATĚJ KROPÁČEK, VI.A

JAN BRYNDA, VI.A

Proč jste se výcviku zúčastnili?

Richard: Já jsem se výcviku zúčastnil kvůli tomu, abych si udělal takový pestřejší léto. Zároveň samozřejmě byla lákavá i ta odměna, těch 34 000 Kč. Chtěl jsem nové zážitky, poznat nové lidi.

Jan: Za mě to budou asi zkušenosti a teoreticky, kdybych chtěl dál pokračovat na vysokou vojenskou školu do Hradce Králové, tak si za 24 dní brigády ušetřím měsíc a půl příjímáček, které jsou horší než tohle. Takže se mi to velice hodilo.

A jaké to bylo?

R: Bylo to náročné, ale když se na to dívám zpětně, tak jsem rád, že jsem se zúčastnil. Byly tam i zábavné momenty. Byly i momenty, kdy někteří lidé skoro brečeli. Přesto jsem rád za tu zkušenost.

J: Já k tomu dodám, že fyzicky a psychicky tam na tom nebyli všichni úplně nejlépe. A řekli nám krásnou věc, že tým je nejsilnější, jako je jeho nejslabší členek. Což v ojedinělých případech bylo hodně smutné a někdy to bylo skvělé, protože jsme se podrželi. Den, co den jsme prostě museli, protože nám už druhý týden vlastně nic nezbyvalo. ●

Speciální číslo s celým rozhovorem uvnitř již brzy!

GRBNA

MAKE ~~AMERICA~~ GREAT AGAIN!

